

65
Krasa: A lubuje č'e dž'orka tež'?

Mikławš: Hdyž' w' z'wonkawym zadž'erženju sudžu,
nauko, sym přeswědčeny, zo je mi při-
khlenu.

Krasa (při sebi): To myje zwojeseli, zo wěm, na č'ij
sym. (Wótrě): Tuž, mój synko, wěš ty što?
Nětk so kłěti wo to postaraj, zo swoju lu-
bost podusyš, njeprócej so wjary wo wor-
sobu, kotruž' sym sebi ja za swoju njeje-
stu wuzwolil. Ale wo krotki čas so z tej
woženiš, kotruž' sym za tebe postajil.

Mikławš: Ah, nawn, tak wy zo mna wobkchadžujěc?
Nó derje. Hdyž' je tak daloko dōsto, wam wu-
znaju, zo Hertu nje wopušču, zo wšě sred-
ki wuzjiju, zo bych sebi ja dobył, a byrnjež
tež' wy na swobje stronje maće jěje mać,
nadeńdu drubich pomocnikow, kotřij bu-
dž'a ze mnu wojowac'.